

TEZA:

1. Radca prawny dopuścił się deliktu dyscyplinarnego, polegającego na tym, że w sposób nienależyty prowadził w imieniu pokrzywdzonej sprawę toczącą się przez sądem, nie podjął żadnych czynności merytorycznych w sprawie, nie informował pokrzywdzonej o przebiegu sprawy i ryzykach z nią związanych czym uniemożliwił obronę jej praw i w konsekwencji doprowadził do uprawomocnienia się postanowienia sądu.
2. Obwinionego nie cechowała negatywna motywacja działania, a niestaranność, którą oczywiście należy piętnować, nie jest w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego podstawą do zawieszenia prawa do wykonywania zawodu i odebrania radcy prawnemu głównego źródła dochodu. Kara pieniężna jest adekwatna do czynu i stopnia zawinienia.

WO – 188/22

ORZECZENIE

z dnia 11 stycznia 2023 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Karolina Szał /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Tomasz Jankowski

SWSD Paweł Libertowski

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Michała Jasiaka

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2023 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego L.O. wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych (...),

obwinionego o to, że: w sposób nienależyty prowadził w imieniu pokrzywdzonej sprawę toczącą się przez Sądem Rejonowym III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 15 stycznia

2018 r. sygn. akt. III RNs 205/17 w okresie od przyjęcia pełnomocnictwa z dnia 18 stycznia 2018 r. do dnia uprawomocnienia się postanowienia w/w Sądu z dnia 15 stycznia 2018 r. sygn. akt III RNs 205/17, w szczególności w ten sposób, że nie podjął żadnych czynności merytorycznych w sprawie, nie informował klientki o przebiegu sprawy i ryzykach z nią związanych czyn uniemożliwił pokrzywdzonej B. J. obronę jej praw w tym postępowaniu i w konsekwencji doprowadził do uprawomocnienia się w/w postanowienia z dnia 15 stycznia 2018 r. sygn. akt. III RNs 205/17

tj. czyn określony w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w związku z art. 8 w związku z art. 12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt: D 58/21

orzeka:

1. zmienia zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt: D 58/21 w pkt 1 w części co do kary i w miejsce kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas jednego roku wymierza obwinionemu karę pieniężną w wysokości 6.300,00 zł (sześć tysięcy trzysta złotych),
2. zmienia zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt: D 58/21 w pkt 2 w ten sposób, że na podstawie art. 65 ust. 2a ustawy o radcach prawnych orzeka wobec L. O. dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na okres 2 lat.
3. w pozostałych zakresie utrzymuje w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt: D 58/21;
4. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych zasądza od radcy prawnego L. O. koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej wysokości 1.800,00 (słownie: jeden tysiąc osiemset) złotych płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 20 sierpnia 2019 roku B. J. („pokrzywdzona”) zawiadomiła Ministra Sprawiedliwości, który przekazał sprawę do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych („OIRP”) o niedopełnieniu przez r.pr. L. O. („obwinionego”) obowiązków pełnomocnika.

Rzecznik wniósł o ukaranie obwinionego tego, że:

1. Działając na podstawie udzielonego mu przez B. J. pełnomocnictwa z dnia 18 stycznia 2018 r. do reprezentowania Skarżącej we wszystkich sprawach sądowych i pozasądowych, w tym w szczególności do prowadzenia w imieniu Skarżącej spraw sądowych, administracyjnych przed sądami powszechnymi, Sądem Najwyższym, organami administracji publicznej, sądami administracyjnymi, Naczelnym Sądem Administracyjnym oraz organami egzekucyjnymi i organami ścigania w tym policją i prokuraturą nie dochował należytej staranności:

- oraz nie przeprowadził ustaleń w zakresie tego, kiedy mijał termin na złożenie wniosku o uzasadnienie postanowienia wydanego przez Sąd Rejonowy III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 15 stycznia 2018 r. sygn. akt III RNs 205/17;

- nie przeprowadził ustaleń kiedy mijał termin na zaskarżenie wyżej wymienionego postanowienia wydanego przez Sąd Rejonowy III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 15 stycznia 2018 r. sygn. akt III RNs 205/17 – w przypadku złożenia wniosku o uzasadnienie postanowienia i doręczenie postanowienia wraz z uzasadnieniem, a kiedy w przypadku braku wniosku o uzasadnienie

Pomimo faktu, że przyjęcie dokumentu pełnomocnictwa nakładało na Obwinionego obowiązek należytej staranności i reprezentowania Skarżącej czyn naraził Skarżącą na przebywanie w okresie od 27 lutego 2018 r. do kwietnia 2018 r. w Szpitalu Psychiatrycznym

tj. o czyn w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w związku z art. 8 i art. 12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

2. Działając na podstawie udzielonego mu przez B. J. pełnomocnictwa z dnia 18 stycznia 2018 r. do reprezentowania Skarżącej we wszystkich sprawach sądowych i pozasądowych, w tym w szczególności do prowadzenia w imieniu Skarżącej spraw sądowych, administracyjnych przed sądami powszechnymi, Sądem Najwyższym, organami administracji publicznej, sądami administracyjnymi, Naczelnym Sądem

Administracyjnym oraz organami egzekucyjnymi i organami ścigania w tym policją i prokuraturą nie dochował należytej staranności i:

- nie złożył w terminie wniosku o uzasadnienie postanowienia wydanego przez Sąd Rejonowy III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 15 stycznia 2018 r. sygn. akt III RNs 205/17;

- nie wniósł zażalenia na postanowienie wydane przez Sąd Rejonowy III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 15 stycznia 2018 r. sygn. akt III RNs 205/17

Pomimo faktu, że przyjęcie dokumentu pełnomocnictwa nakładało na Obwinionego obowiązek należytej staranności i reprezentowania Skarżącej czyn naraził Skarżącą na przebywanie w okresie od 27 lutego 2018 r. do kwietnia 2018 r. w Szpitalu Psychiatrycznym

tj. o czyn w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w związku z art. 8 i art. 12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

3. Działając na podstawie udzielonego mu przez B.J. pełnomocnictwa z dnia 18 stycznia 2018 r. do reprezentowania Skarżącej we wszystkich sprawach sądowych i pozasądowych, w tym w szczególności do prowadzenia w imieniu Skarżącej spraw sądowych, administracyjnych przed sądami powszechnymi, Sądem Najwyższym, organami administracji publicznej, sądami administracyjnymi, Naczelnym Sądem Administracyjnym oraz organami egzekucyjnymi i organami ścigania w tym policją i prokuraturą, od dnia przyjęcia pełnomocnictwa tj. od dnia 18 stycznia 2018 r. do dnia wniesienia skargi przez Skarżącą tj. 20.08.2019 r. nie dochował należytej staranności, nie utrzymywał kontaktu ze Skarżącą, jak też nie poinformował jej o stanie sprawy

tj. o czyn w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w związku z art. 8 i art. 12 ust.1 w związku 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

Orzeczeniem z dnia 15 lutego 2022 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP (dalej: „OSD”) zmienił opis czynu w ten sposób, że

Uznał obwinionego L. O. (...) winnym tego, że w sposób nienależyty prowadził w imieniu pokrzywdzonej sprawę toczącą się przez Sąd Rejonowy III Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 15 stycznia 2018 r. sygn. akt. III RNs 205/17 w okresie od przyjęcia pełnomocnictwa z dnia 18 stycznia 2018 r. do dnia uprawomocnienia się postanowienia w/w Sądu z dnia 15 stycznia 2018 r. sygn. akt III RNs 205/17, w szczególności w ten sposób, że nie podjął żadnych czynności merytorycznych w sprawie, nie informował klientki o przebiegu sprawy i ryzykach z nią związanych czyn

uniemożliwił pokrzywdzonej B. J. obronę jej praw w tym postępowaniu i w konsekwencji doprowadził do uprawomocnienia się w/w postanowienia z dnia 15 stycznia 2018 r. sygn. akt. III RNs 205/17,

To jest o czyn w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w związku z art. 8 i art. 12 ust.1 w związku 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

I za ten czyn wymierzył Obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas jednego roku;

Na podstawie art. 65 ust. 2b ustawy o radcach prawnych orzekł wobec Obwinionego dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na czas dwóch lat.

Nadto OSD obciążył obwinionego kosztami postępowania w I instancji w kwocie 1.500 złotych

Od powyższego orzeczenia w całości w ustawowym terminie odwołanie złożył obwiniony, w całości na korzyść obwinionego, wnosząc o jego uchylenie ewentualnie o zmianę i zasądzenie kary upomnienia lub nagany.

Obwiniony podniósł naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 376 § 2 kpk a contrario w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 117 § 2a i § 3 i w zw. z art. 91 ustawy z dnia 14 lutego 2020 r. Szczególne instrumenty wsparcia w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2, polegające na rozpoznaniu sprawy przez OSD na rozprawie w dniu 15 lutego 2022 r. i przeprowadzenia postępowania dowodowego pod nieobecność obwinionego, w sytuacji gdy obecność obwinionego była obowiązkowa, a dodatkowo obwiniony należycie usprawiedliwił swoją nieobecność, którego to usprawiedliwienia nawet nie dołączono do akt sprawy, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt. 11. Nadto wniósł o przeprowadzenie dowodu z załączonych dokumentów. Obwiniony wniósł również iż w razie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania zwrócić się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do innego równorzędnego Sądu z uwagi na uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności.

Ponadto z ostrożności procesowej obwiniony zarzucił również:

- naruszenie art. 192 § 2 kpk, poprzez przesłuchanie pokrzywdzonej bez udziału psychologa i biegłego lekarza z dziedziny psychiatrii, w sytuacji gdy Sąd pozyskał informację o leczeniu psychiatrycznym świadka, a sama treść skargi uzasadniała konieczność udziału ww. specjalistów z uwagi na wątpliwości co do stanu psychicznego pokrzywdzonej,
- Bezwarunkowe przyznanie prymatu wiarygodności zeznań pokrzywdzonej i oparcie na nich rozstrzygnięcia, których ocena z uwagi na problemy natury

psychicznej, wymagała wiadomości specjalnych, a które to zeznania były nieobiektywne i niespójne

- naruszenie art. 4, art. 7 i art. 410 kpk poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny z wiedzą, doświadczeniem życiowym jak i zawodowym, co doprowadziło do uznania, iż:
 - sporządzenie pełnomocnictwa w formie pełnomocnictwa ogólnego obejmowało zobowiązanie do kompleksowego prowadzenia sprawy, podczas gdy sporządzenie pełnomocnictwa o takiej treści, o ile nieprawidłowe na gruncie niniejszej sprawy, to jednak stanowi ogólnie przyjętą praktykę w wielu kancelariach w całym kraju, gdyż przemawia za tym zasada sprawności udzielania pomocy prawnej i ekonomiki, co nie obliguje automatycznie pełnomocnictwa do prowadzenia wszelkich spraw klienta,
 - kwota 369 zł obejmowała kompleksowy koszt prowadzenia postępowania, co jest sprzeczne tak z logiką i doświadczeniem zawodowym; opłacona kwota obejmowała tylko wykonanie fotokopii i zapoznania się z aktami, gdyż w kancelarii obwinionego istnieje zasada, że sprawy prowadzone są za wynagrodzeniem standardowym, a w wyjątkowych sytuacjach – pro bono, a brak materiału dowodowego, że pokrzywdzona była traktowana jako klient szczególny,
- błąd w ustaleniach faktycznych, polegające na uznaniu, iż wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego obwinionemu za znaczne i w konsekwencji – iż kara w wymiarze zawieszenia do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas jednego roku jest karą adekwatną do wagi deliktu, którego dopuścił się obwiniony, stopnia jego zawinienia i nasilania w niego złej woli oraz postawy prezentowanej w toku postępowania już po popełnieniu czynu, podczas gdy:
 - obwiniony wyraził skruchę i ubolewanie z powodu zaistniałego obrotu sytuacji, a także zapobiegł podobnym zdarzeniom poprzez nie zdecydowanie się na kontynuowanie stosunku pracy z aplikantką, dokonał też drastycznych zmian w strukturach kancelarii,
 - przyjęcie pełnomocnictwa ogólnego obligowało obwinionego do całościowej reprezentacji pokrzywdzonej w postępowaniu przed Sądem Rejonowym III Wydział Rodzinny i Nieletnich, sygn. akt. III RNs 205/17, w sytuacji gdy radcę prawnego obowiązuje zakaz działania bez wyraźnego umocowania umownego,

- stopień zawinienia obwinionego nie jest tak znaczny, jak wskazuje Sąd, gdyż postanowienia o umieszczeniu w szpitalu psychiatrycznym wydane są w oparciu o opinię biegłego, którzy zbadali stan zdrowia pokrzywdzonej, stąd też szanse powodzenia środka odwoławczego były niewielkie, której to kwestii Sąd I instancji nie zbadał,
- obwiniony działał bez szczególnie nagannych intencji oraz złej woli, gdyż ponosi odpowiedzialność na zasadzie winy w nadzorze, a nie sprawstwa, przy czym Sąd pominął, iż aplikanta upoważniona przez obwinionego dostała polecenie starannego i niezwłocznego działania w sprawie pokrzywdzonej, a dodatkowo do nadzorowania aplikantki oddelegowany został radca prawny pozostający w stosunku pracy z obwinionym.

Pismem z dnia 4 lipca 2022 r. odwołanie złożyła pokrzywdzona, która ustosunkowała się do treści odwołania obwinionego, podkreślać m.in., iż obwiniony do dnia uprawomocnienia się postanowienia nie wykonał żadnej czynności.

Zarządzeniem z dnia 13 lipca 2022 r. Przewodniczący OSD OIRP odmówił przyjęcia odwołania pokrzywdzonej jako złożonego po terminie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje uwzględnienie.

W myśl art. 437 § 1 k.p.k. po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części. Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k. p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

W niniejszej sprawie WSD zgodził się z orzeczeniem Sądu I instancji, w zakresie ustaleń dotyczących winy obwinionego.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego nieuzasadnionym jest zarzut dotyczący naruszeniem prawa do obrony. Zdaniem tut. Sądu brak było podstaw do odroczenia rozprawy z dnia 15 lutego 2022 r., bowiem powyższe zmierzało jedynie do przedłużenia

postępowania, a stan faktyczny został ustalony na rozprawie. Stan faktyczny można bowiem ustalić na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Zgodzić się natomiast należy z obwinionym, iż wymierzona kara pieniężna jest zbyt surowa i niewspółmierna do wagi popełnionego czynu. Nie uznając działania obwinionego za słuszne wskazać należy, iż także współpracował z organami korporacyjnymi w celu wyjaśnienia zarzucanych mu czynów, nie uchylał się także od odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Kara zawieszenie jest czwartą w kolejności karą dyscyplinarną, jeżeli idzie o ich surowość. OSD jakkolwiek nie wyjaśnił dlaczego zastosował właśnie taką karę, pomijając kary upomnienia, nagany i karę pieniężną. O ile kara upomnienia i nagany z pewnością byłyby karami zbyt łagodnymi, o tyle kara pieniężna jawi się jako adekwatna w realiach sprawy i zrealizuje swoje zadanie zarówno w zakresie dyscyplinującym, jak i prewencyjnym. Niewątpliwie obwiniony na skutek tego postępowania ma świadomość swojego błędu i kara pieniężna w wysokości trzykrotności minimalnego wynagrodzenie w dniu popełniania czynu jest wystarczająca dla wyciągnięcia wniosków z jego postępowania. Z kolei kara zawieszenia, dla orzekania w przedmiocie pierwszego czynu dyscyplinarnego, który nie był działaniem celowym, a raczej niedbalstwem ze strony obwinionego, jest w ocenie WSD zbyt surowa i prowadzi do nadmiernego ukarania obwinionego. Wyższy Sąd Dyscyplinarny podkreśla, iż skutki wymierzenia takiej kary dyscyplinarnej są bardzo dotkliwe dla radcy prawnego. Zawieszenie oznacza dla radcy prawnego faktyczne pozbawienie możliwości pozyskiwania środków do życia, powoduje utratę zaufania klientów, oceny poniżenia ze strony otoczenia, czyli niewątpliwą degradację społeczną o skutkach wyjątkowo dotkliwych. Jej stosowanie musi być niezwykle rozważne, poprzedzone rozważeniem konsekwencji, jakie powoduje dla obwinionego, a tym samym zastrzeżone dla przewinień dyscyplinarnych charakteryzujących się zdecydowaną przewagą okoliczności obciążających (znacznym stopniem winy, negatywną oceną motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, istotnym stopniem naruszenia ciężących na obwinionym obowiązków, rodzajem i rozmiarem ujemnych następstw przewinienia dyscyplinarnego, wreszcie negatywną oceną zachowań obwinionego przed popełnieniem przewinienia dyscyplinarnego i po jego popełnieniu, tak też orzeczenie WSD z dnia 25 października 2014 r, sygn. akt WSD 94/14.

Zaznaczyć należy, iż w niniejszej sprawie radca prawny ma 71 lata i zgodzić się trzeba, iż zawieszenie prawa do wykonywania zawodu, który stanowi dla niego główne, jak nie jedyne źródło utrzymania jest zbyt daleko idącą karą – nie spełnia też funkcji tej kary. Działanie radcy prawnego, które doprowadziło do poważnych zaniedbań w procesie swojej klientki, w

ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego jest niewątpliwie naruszeniem obowiązków zawodowych, które nie powinno mieć miejsca. Niewątpliwie również w.w delikt spowodował negatywne konsekwencje dla pokrzywdzonej, dlatego też działanie takie w ocenie Sądu podlega penalizacji. Jednakże jak wskazano powyżej kara jest znacząco zawyżona, albowiem wina obwinionego nie jest znaczna, zaś w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego zasądzona kara pieniężna wraz z zakazem wykonywania patronatu jest wystarczająca dla osiągnięcia celów kary. Pod uwagę wziąć należy również, iż obwinionego nie cechowała negatywna motywacja działania, a niestaranność, którą oczywiście piętnować należy, nie jest jednakże w ocenie Sądu podstawą do zawieszenia radcy w wykonywaniu zawodu i odebrania mu głównego źródła dochodu.

Sąd nadto wskazuję, iż z uwagi na uprzednią karalność obwinionego i fakt, iż delikt obwinionego popełniony został w niezwykle ważnej dla pokrzywdzonej sprawie Sąd zasądził karę pieniężną w wysokości trzykrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia czynu oraz karę zakazu patronatu na okres 2 lat.

Z powyżej opisanych powodów Wyższy Sąd Dyscyplinarny zmienił zaskarżone orzeczenie w zakresie kary.

W ocenie Sądu adekwatną karą dyscyplinarną za tego typu naruszenie polegające na nienależyтым prowadzeniu w imieniu pokrzywdzonej sprawy, jest kara pieniężna w dolnym przedziale przewidzianym przez ustawę o radcach prawnych ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 roku, Dz. U. 1982 Nr 19 poz. 145 z póź. zm. jednakże nie najniższa. Kara pieniężna jest to kara o średniej dolegliwości, jednak sprawiedliwa, biorąc pod uwagę postawę Obwinionego, ale również wagę deliktu, albowiem cechą zawodu radcy prawnego, warunkującego zaufanie do niego jest bowiem profesjonalizm.

Nie bez znaczenia pozostaje bowiem fakt, iż delikt popełniony przez Obwinionego uniemożliwił pokrzywdzonej B. J. obronę jej praw w tym postępowaniu i w konsekwencji doprowadził do uprawomocnienia się w/w postanowienia z dnia 15 stycznia 2018 r. sygn. akt. III RNs 205/17. Swoim działaniem więc wyrządził pokrzywdzonej szkodę, która była dla niej dolegliwa (pokrzywdzona została umieszczona przymusowo w szpitalu psychiatrycznym). Nadto swoim zachowaniem Obwiniony podważył zaufanie do zawodu radcy prawnego, nie tylko pokrzywdzonej do Obwinionego ale do zawodu w ogólności.

Niemniej jednak Obwiniony wprowadził zmiany w kancelarii celem uniknięcia popełniania kolejnych przewinień, nadto współpracował z organami korporacyjnymi w celu wyjaśnienia zarzucanych mu czynów, nie uchylał się także od odpowiedzialności dyscyplinarnej, zrozumiał powagę swojego przewinienia i wyraził skruchę.

Z tych wszystkich przyczyn, mając na uwadze całokształt i charakter przewinienia jakich dopuścił się obwiniony, a także ich rozmiar i skutki dla poszkodowanej, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał za zasadne zmienić zaskarżone orzeczenie i orzec karę pieniężną w wysokości trzykrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia czynu.

Wobec powyższego należy na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 2 oraz §3 ust. 2 uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 roku nr 86/IX/2015 w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego kosztami postępowania odwoławczego w wysokości 1.800 złotych, obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych stosując zakresły przez wskazaną uchwałę wymiar zryczałtowanych kosztów (od 1.000 zł do 3.000 zł).

Tym samym, orzeczono jak w sentencji.